

DIVOKÁ M KURDISTÁNEM ...

Pondělí, 17 leden 2022

Vánoce jsou za námi a novoroční rok začal tak nějak normálně. Polovina dne hrůza se nekonala, extra velký pátek taky ne. Leden si tak lehce poklidně plyne, děti chodí do školy, a asi na legraň objev posledního vánočního dárku nic zvláštního nestalo. K tomu děrku se ale musím vrátit, protože je de facto strážcem dávkových událostí, a to zejména předmasněho předchozího cestovního horečky.

Áť drů

den byl fajn, děrky jsem letos stihla vymyslet a nakoupit s předstihem, dříve, než jiní roky, cukrová tábule bylo napečeno dříve dváma zdatnými pomocnicemi o dost dříve, zrušená vánoční jarmark málo náco do sebe (ale jen když pomínu plnou dluhu zboží a nulovou tržbu). Děti jako vždy napsaly Ježíškovi, ten začal, nakoupil, objednal, zabalil. Sama jsem byla nadšená, protože jsem dětem jejich letošní předání mohla splnit do puntíku. No ne já, Ježíšek přece.

Starší

dcera si předala fůnu, Ježíšek v podobě manžela fůnu objednal, zabalena si hoví ve skříni a čekal na zazvonění zvoněku. Den D nastal, děrky byly rozdělny, kostky vrženy, všichni spokojeni. Na druhý den si dcera lehce povzddechla, protože je škoda, že nedostala ten fůnu, když si ho už tak dlouho předala, ale jinak že má ostatních děrků fakt radost.

Následovala

rychlá oň - předestelka od manžela ke mně a nazpět, potom parakotoul až pod stromek s následně hledaným zapomenutím ne zrovna malá krabice. Pod stromkem nebyla, ani jinde odstraněná nebyla. Dál - bod byl všlechn manžela, kde je ten fůnu, když ho přece koupil, donesl, já ho zabalila a on ho uschoval. Po chvíli lámaná - paměti a kosti - na kole si vzpoměl, že ho dal do skříně.

A co

myslíte? Má ho tam.

S omluvou,

že Ježíšek je už holt starší a zapomenutlivý, byl děmi fůnu předem. Zasmáli jsme se a věchno bylo zase v předání.

Další

den mi na Fleru předistala objednávká. Á la jsem do dluhy pro vizitku a letáčky ke zboží, a co jsem nenašla? Děrkovou tahtíku s kosmetikou, zakoupenou pro nejmladší dceru.

Te

už byl Ježíšek nejen starší a zapomenutlivý, ale předmo staťecky demontná, dokonale Alzheimer.

Svítky

pominuly, předel Silvestr, začal novoroční rok a tak nastal čas uklidit staré doklady, nachystat dávkový předmizní - a předeklopit se do roku 2022. Přímí tá předležitosti jsem si trochu uklidila v dluhách a přímí vyhazování - a dříve - rážních lester a paprá jsem narazila na obálku od knihy pro manžela, kterou Ježíšek objednal už ná kdy v předjnu a s obrovským předstihem přímínesl poštu. Následně (stejně jako fůnu a ta kosmetika) byl zabalena a uschována na bezpečně místo, abych ty děrky měla hezky po ruce a nemusela je potom složitě

hledat.

Jelikož

od Vánoc už byl včera jak teď den pryč, namíhavě jsem ve své paměti lovila vzpomínky na to, jestli tu knihu manžel dostal a zda jsem ji zahlédla mezi vybalenými dárky nebo ne. Následoval další parakotoul pod stromek a pálehláček okolo, nikde nic. Jenže knihu jsem nikde neviděla, ani v knihovně, ani na manželově stole, ani v jeho rukou.

Došlo

tedy na otázkou, jak se mu líbila ta cestopisná kniha, co mu ji donesl Ježíšek. Pod jeho velmi udiveným a souasně i pobaveným pohledem jsem ze sebe vymákla slabým hlasem otázku, jestli dostal nějakou knihu.

Samozřejmě

že nedostal.

Moje

maličkost se rděla i na seděnce. Zbytek rodiny se nehorázně otáčil směrem k němu.

Po

horečném pohledu a snahy o vybavení vzpomínky, kam jsem ji mohla založit, byla nalezena zabalená v úložníku máho pracovního stolu.

Slavnostně

předání proběhlo za obrovského smachu se vzpomínkou na primáče Chocholouška a s omluvou, že tohle se u nás stává naprosto vždy, maximálně jednou, vlastně dvakrát, no vlastně maximálně třikrát za deset let.

Nad

knihou s nádhernými fotografiemi a popisem cestovního po Hedvábni stezce jsme pak spolu s portskými strávili pár krásných večerů.

Normálně

dostávám cestovní horečku a s páčím chodem jara, kdy odezdám dávat odpovědi předání a začneme plánovat dovolenou. Letos má brouzdání po internetu od Hedvábni stezky pávedlo k tomu všemu zhruba o dva měsíce dříve. A tak másto sá-tání pá-jm a včera jsem do map, kopíruji si zajímavosti a počítám kilometry.

Do

deseti tisíc bychom se mohli vejít. Bude to dobré.

V knihovně

jsem objevila oblíbenou knihu máho dťstvá, Divokým Kurdistánem. Váděli jste, že do iráckého Kurdistánu my Češi nepotřebujeme ani věza?

Když

to tak tu podruhé, tak má lehce napadá, že první odstavec vlastně není a tak pravda. Těmi zapomenutými dárky nejsou myslím zcela bádná věno a povíno-jev, a z pohledu neobdarovaných obdarovaných máže ten zmiňovaný žpklid a ždní hrážaéé páipomnat spá-í náco jako jázdu žDivokým Kurdistánemééé

VODOMŠRKA, nesměrně újektivně kyně